

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Společnost ochránců životního prostředí**, IČ 71201122, se sídlem Nerudova 34, Litoměřice, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem, se sídlem v Praze, Slavíkova 1568/23, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor životního prostředí a zemědělství, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti osob zúčastněných na řízení**, a to **1. Povodí Labe, státní podnik**, Víta Nejedlého 951, Hradec Králové, **2. Brassica odbytové družstvo**, U Zdymadel 827, Lovosice, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2010, JID 47762/2010/KUUK, č.j. 1784/ZPZ/2009/ODP-244,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 18.3.2010, JID 47762/2010/KUUK, č.j. 1784/ZPZ/2009/ODP-244, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů za řízení o žalobě v částce 10 640,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2010, JID 47762/2010/KUUK, č.j. 1784/ZPZ/2009/ODP-244, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28.4.2009, č.j. 17130/2008/OŽP, kterým bylo žadateli, osobě zúčastněné na řízení, Povodí Labe, státní podnik, povoleno pokácení 149

ks dřevin specifikovaných v uvedeném rozhodnutí podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody“), z důvodu výstavby protipovodňové ochrany na průtok Q_{100} na Labi.

V žalobě ve vztahu k meritu věci žalobce konstatoval, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno osobou vyloučenou z rozhodování, což působí jeho rozpor s ustanovením § 14 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V odvolání žalobce byla vznesena námitka podjatosti všech pracovníků odboru životního prostředí žalovaného. Skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno osobou vyloučenou z rozhodování, je sama o sobě důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. V dané věci bylo sice vydáno dne 10.7.2009 usnesení ředitele Krajského úřadu Ústeckého kraje Ing. Milana Zemaníka, čj. 1865/ZPZ/2009, avšak tímto usnesením nebylo rozhodnuto o tom, že pracovníci žalovaného nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování v tomto správním řízení. Tímto usnesením bylo rozhodnuto pouze o tom, že „Odbor životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Ústeckého kraje není vyloučen.“ Žalovaný v rozporu se správním řádem nerozhodl o vyloučení osob, ale vůči správnímu orgánu. Podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody lze vydat povolení ke kácení dřevin pouze ze závažných důvodů. Tyto důvody musí navrhovatel prokázat a musí existovat v době vydání rozhodnutí o povolení kácení, neboť rozhodnutí musí vycházet ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání. V daném případě nedošlo v rozporu s ustanovením § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody k vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.8.2008, 4 As 20/2008. V dokladech je sice vyhodnocení zdravotního stavu dřevin, to však nelze zaměňovat s vyhodnocením jejich funkčního a estetického významu, a to jak u jednotlivých stromů, tak v jejich souhrnu. Žalobce upozornil, že bylo ke kácení navrhováno velké množství dřevin, celkem 149 ks stromů a 830 m² keřových porostů. Takové množství dřevin má přitom značný význam funkční a tyto dřeviny mají nenahraditelnou hygienickou, estetickou a ekologickou funkci. Realizace protipovodňové ochrany může být sice důvodem pro povolení ke kácení, avšak nelze k tomu přistupovat automaticky. Žalobce poukazuje na to, že protipovodňovou ochranu lze realizovat tak, aby nedošlo ke kolizi se dřevinami nebo alespoň nikoli v takové míře. Povolení kácení nemůže odůvodnit projednání stavby s jinými dotčenými orgány, stejně jako inženýrsko – geologický průzkum. Správní orgány v zásadě nezjišťovaly skutečnosti, které jsou relevantní z hlediska povolení kácení dřevin, neboť se nezabývaly rádně a přezkoumatelně naplněním výše uvedených zákonných důvodů pro povolení kácení. V rozporu s ustanovením § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu nebyl zjištěn stav věci v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí a nebyly zjišťovány všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Dále v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu není z rozhodnutí správních orgánů zřejmé, jakým způsobem byl zjišťován a vyhodnocen funkční a estetický význam všech dřevin, jejichž kácení bylo povoleno. Jakým způsobem bylo toto porovnáno ve vztahu k důvodu kácení dřevin s ohledem na konkrétní místní podmínky a konkrétní trasu navrhované stavby.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 19.3.2010 (správně 18.3.2010 – pozn. soudu). Ředitel Krajského úřadu Ústeckého kraje rozhodl o námitce podjatosti usnesením ze dne 15.3.2010 vypraveným již dne 18.3.2010. S ohledem na ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu nemá odvolání proti usnesení odkladný účinek a skutečnost, že usnesení nebylo v den vydání napadeného rozhodnutí pravomocné a že bylo později zrušeno, tak není na závadu napadeného rozhodnutí.

Vedlejší správní řízení v procesní otázce námitky podjatosti definitivně skončilo až dne 10.1.2011, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o odvolání. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kde se na straně čtvrté zabýval hodnocením stavu dřevin a zároveň významností stavby a porovnával význam dřevin a závažnost výstavby protipovodňové ochrany. V případě rozhodování, zda by bylo možné umístit nějaký záměr mimo plochy s výskytem dřevin a tak se vyhnout jejich pokácení, je třeba vycházet z mnoha dalších možností realizace určitého záměru. Nelze pouze stanovit, že je možné jakýkoli záměr umístit tak, aby nekolidoval s dřevinami. Umístění záměru je omezeno řadou technických a právních možností, například vlastnictvím pozemků, nebo obecně přístupem na pozemky, či reliéfem terénu, geologickým podložím atd. Každé území má řadu limitů svého využití, jsou v něm chráněny veřejné zájmy (ochrana zemědělské půdy, lesa, retenční schopnosti krajiny, vodních zdrojů, kulturních památek). U staveb typu protipovodňových opatření je navíc variabilita značně limitována jejich funkcí. U každé stavby je proto třeba upřednostnit některé zájmy před jinými. Ochrana dřevin rostoucích mimo les je z hlediska systematiky právní úpravy ochrany přírody a krajiny nástrojem obecné (základní) ochrany přírody. Veřejný zájem na této ochraně je tak již z vůle zákonodárce v obecné rovině méně intenzivní, než u zvláště chráněných částí přírody. Umístování stavby v území je předmětem územního řízení a soulad všech dotčených zájmů a kompromisy je nutno nalézt před rozhodnutím o umístění stavby, nikoliv v navazujícím řízení o povolení kácení dřevin. Zájmy ochrany dřevin hájil v územním řízení orgán ochrany přírody. Žalobce se jakožto občanské sdružení mohl územního řízení rovněž zúčastnit a mohl svůj názor na varianty stavby vyjádřit již ve zjišťovacím řízení v rámci posouzení vlivů stavby na životní prostředí. Na straně čtvrté a páté napadeného rozhodnutí je uvedeno z jakých podkladů žalovaný vycházel (dvě ústní jednání spojená s místním šetřením, fotodokumentace, dendrologický průzkum, dokumentace EIA se základním přírodovědeckým průzkumem). Zároveň je na těchto stránkách uvedeno, jaké závěry z těchto podkladů žalovaný získal a jak s nimi naložil s ohledem na zákonné podmínky pro povolení kácení dřevin.

Osoby zúčastněné na řízení, Povodí Labe, státní podnik, a Brassica odbytové družstvo se k žalobě nevyjádřily.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž uvedl, že z vyjádření žalovaného nevyplývá nic, co by vyvracelo důvodnost žaloby. K odkazu žalovaného na usnesení ředitele Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 15.3.2010, č.j. 1865/ZPZ/2009, žalobce uvádí, že toto usnesení bylo žalobci doručeno až dne 23.3.2010, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce připomíná, že usnesení nabývá svých účinků zásadně oznámením jeho adresátu, nikoli jeho vydáním. Výjimky jsou jen u usnesení poznamenávaných do spisu a uvedených v § 76 odst. 2 správního řádu. Nadto uvedeným usnesením nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti, tj. o vyloučení či nevyloučení úřední osoby dle § 14 odst. 2 správního řádu, ale o zastavení řízení, tedy se nejedná o usnesení, na jehož základě by mohly úřední osoby v řízení konat. Z rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 31.5.2010, č.j. 40852/ENV/10986/530/10, kterým bylo zrušeno uvedené usnesení ředitele Krajského úřadu Ústeckého kraje o zastavení řízení, vyplývá, že ředitel měl k námitce podjatosti žalobce vydat usnesení podle § 14 odst. 2 správního řádu. Vzhledem k tomu, že o námitce podjatosti pracovníků žalovaného nebylo dle zákona rozhodnuto, bylo žalované rozhodnutí vydáno v rozporu s ustanovením § 14 odst. 3 správního řádu, což je samo o sobě důvodem pro jeho zrušení a nové projednání věci. Nijak nebyla vyvrácena žalobní námitka, podle níž bylo povoleno kácení, aniž by byly splněny podmínky pro

povolení kácení dle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody. Žalobce odkázal na žalobu a připomenul, že správní orgán I. stupně pouze uvedl, že „estetická a funkční hodnota výše uvedených dřevin je snížena“ a žalovaný potom pouze spíše popsal některé k pokácení určené dřeviny, avšak nikterak přezkoumatelně nevyhodnotil jejich význam v předmětné lokalitě. Tvzení žalovaného v jeho vyjádření k žalobě jsou zcela obecná a není nikterak zřejmé, co z žalovaným uváděných úvah by mělo vyplývat pro tuto danou konkrétní věc.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud si vyžádal u žalovaného správní spis, ze kterého zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 9.9.2008 obdržel správní orgán I. stupně žádost Povodí Labe, státní podnik o vydání rozhodnutí o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les na pozemcích v žádosti specifikovaných z důvodu stavby „Lovosicko (Lovosice, Píšťany, Velké Žernoseky, Žalhostice) protipovodňová ochrana na Q 100 na Labi – část Lovosicko - Lovosice průmyslová část protipovodňová ochrana na Q 100 na Labi“. Součástí správního spisu je Základní inventarizační přírodovědný průzkum (cévnaté rostliny a obratlovci) ze srpna roku 2006, v němž je v závěru uvedeno, že k navrhované stavbě není námitek v případě dodržení doporučení, u obce Píšťany nekácet a nepoškodit vzrostlé topoly černé a v případě kácení ostatní zeleně tuto provádět v době vegetačního klidu. Dne 8.1.2009 bylo provedeno místní šetření správního orgánu I. stupně, z něhož byla pořízena fotodokumentace a protokol o místním šetření a ústním jednání. Z Hodnocení vlivů stavby na soustavu Natura 2000 podle § 45i zákona o ochraně přírody vyplývá, že záměr uvedené protipovodňové ochrany nebude mít významný negativní vliv na stanoviště a druhy evropsky významných lokalit a oblastí soustavy Natura 2000. Dne 10.3.2009 se konalo za účasti žalobce další místní šetření a ústní jednání. Součástí správního spisu jsou i situační výkresy, z nichž je patrné vedení protipovodňové ochrany a kolize s jednotlivými stromy. Z inventarizace, dendrologického průzkumu a zakreslení dřevin na pozemcích v trase protipovodňové ochrany ze dne 15.9.2008 vyplývá, že většina zkoumaných dřevin byla ohodnocena sadovnickou hodnotou č. 3 a zbývající č. 4. Dřeviny s přiřazenou sadovnickou hodnotou 3 jsou dle tohoto průzkumu dřeviny průměrné, nebo částečně poškozené, tvarově i netypické, mohou být i vyvětvené, jednostranné, avšak s předpokladem dalšího vývoje. Podle kompozičních záměrů a potřeb lze tyto dřeviny ponechat nebo odstranit. Dřeviny s přiřazenou sadovnickou hodnotou 4 jsou narušené, nedostatečně vyvinuté, deformované, ve špatném zdravotním stavu, proschlé, přestárlé, nebo jinak ve svém růstu ohrožené, bez předpokladu dlouhodobé existence. Podle kompozičního záměru a zejména postupu obnovy jsou určeny k okamžitému nebo

postupnému odstranění. Dále je ve spise zařazen i projekt Náhradní výsadby ze dne 30.1.2009 zpracovaný společností AZ Consult, spol. s r.o.

Ze správního spisu je dále zřejmé, že bylo opakovaně rozhodováno o námitce podjatosti žalobce, která se týkala všech pracovníků odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Ústeckého kraje, a to správním orgánem I. i II. stupně. Napadenému rozhodnutí předchází usnesení o zastavení řízení Ing. Milana Zemaníka, ředitele Krajského úřadu Ústeckého kraje, ze dne 15.3.2010, JID 45952/2010/KUUK, č.j. 1865/ZPZ/2009, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o námitce podjatosti žalobce, neboť v určené lhůtě neodstranil vady své námítky, neboť neoznačil konkrétní osoby, ale i přes výzvu ředitele Krajského úřadu opět označil celý odbor za podjatý. Toto rozhodnutí bylo dle razítka na stejnopise usnesení vypraveno dne 18.3.2010 a doručeno žalobci dne 23.3.2010. Po vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 31.5.2010, č.j. 40852/ENV/10/986/530/10, rozhodnutí ze dne 15.3.2010, JID 45952/2010/KUUK, č.j. 1865/ZPZ/2009, zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí, neboť v daném případě nelze vydat usnesení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, ale je nutno vydat usnesení o námitce pojatosti podle § 14 odst. 2 správního řádu. Následně bylo ředitelem Krajského úřadu Ústeckého kraje dne 6.9.2010 pod č.j. 1865/ZPZ/2009, e.č. 159666/2010/KUUK, rozhodnuto podle § 14 odst. 2 správního řádu o tom, že vedoucí odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Ústeckého kraje, Ing. T. K., není vyloučena z projednání a rozhodování v řízení. Na to navazovalo rozhodnutí vedoucí odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Ústeckého kraje, Ing. T. K., ze dne 10.9.2010, č.j. 1865/ZPZ/2009, e.č. 159666/2010/KUUK160834/2010/KUUK, že vedoucí oddělení životního prostředí odboru životního prostředí a zemědělství, RNDr. T. B. a referent odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Ústeckého kraje, Ing. D. K., nejsou vyloučeni z projednání a rozhodnutí věci. Obě tato rozhodnutí nabyla právní moci dne 10.1.2011.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda bylo ve věci řádně rozhodnuto o námitce podjatosti vznesené žalobcem vůči všem pracovníkům odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Ústeckého kraje. Ve věci rozhodování úředních osob v případech, kdy byla vznesena námitka jejich podjatosti, bylo správními soudy v minulosti již mnohokrát rozhodováno a z jejich judikatury vyplývá následující.

Rozhodnutí o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen z řízení o určité právní věci, je rozhodnutím procesním. Vznesená námitka podjatosti způsobuje, že v řízení o věci samé nesmí být takovým pracovníkem správního orgánu, proti němuž byla námitka podjatosti vznesena, činěny žádné úkony, vyjma úkonů neodkladných. Má-li mít rozhodnutí o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen, smysl, musí předcházet rozhodnutí o věci samé, a jestliže bylo rozhodnuto, že takový pracovník je vyloučen, musí být na místo něj určen pracovník jiný. Podmínkou, za níž může být rozhodnuto o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen z řízení a rozhodování určité věci podle § 12 odst. 1 z.č. 71/1967 Sb., správní řád, proto je, aby o věci samé nebylo ještě rozhodnuto. Zákon tuto podmínku výslovně nestanoví, avšak je-li námitka podjatosti vznesena, je pracovník, jemuž projednání a rozhodnutí přísluší, povinen vyčkat až do rozhodnutí o ní. Rozhodovat o této otázce dodatečně zákon samostatně zpětně neumožňuje (viz rozsudek NSS ze dne 11.3.2004, 7 A 192/2000, www.nssoud.cz; rozsudek KS v Brně ze dne 10.8.1998, 29 Ca 200/96, in Soudní judikatura č. 4/1999)

Procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, je také vada spočívající v tom, že projednání a rozhodování věci se účastnil pracovník správního orgánu, který byl ve smyslu ustanovení § 9 z.č. 71/1967 Sb., správní řád, vyloučen (viz rozsudek VS v Praze ze dne 29.4.1997, 7 A 110/1995, in Soudní judikatura č. 18/1998).

Skutečnost, že správní orgán rozhodl ve věci samé, aniž by bylo rozhodnuto o námitce podjatosti vznesené proti všem pracovníkům správního orgánu, je závažným porušením práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (viz rozsudek MS v Praze ze dne 31. 8. 2006, 5 Ca 195/2005; rozsudek NSS ze dne 11.03.2008, 1 Afs 7/2008, www.nssoud.cz).

Podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").

Soud má za to, že i když se shora uvedená judikatura vztahuje převážně k předchozí úpravě správního řízení zakotvené v z.č. 71/1967 Sb., jsou závěry v ní obsažené použitelné i na řízení podle správního řádu. Z uvedeného pak vyplývá, že do doby, než je pravomocně rozhodnuto o námitce podjatosti, není možno v řízení pokračovat meritorním vyřízením věci. Pokud by totiž ve věci rozhodovala vyloučená osoba o věci samé, bylo by celé řízení zatíženo procesní vadou, která by následně vedla ke zrušení meritorního rozhodnutí.

Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

Jak vyplývá z ustanovení § 44 odst. 1 a § 45 odst. 1 správního řádu, žádost je podání, jímž se zahajuje řízení před správním orgánem.

Námitku podjatosti však nelze považovat za žádost podle § 45 odst. 1 správního řádu, neboť se jí žádné řízení nezahajuje, ale jde o procesní institut, s nímž má správní orgán povinnost naložit způsobem uvedeným v ustanovení § 14 správního řádu. V daném případě pak nebylo možno vydat procesní rozhodnutí o zastavení řízení pro neodstranění vad podle ustanovení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, ale bylo nutno věc vyřídit meritorním rozhodnutím o vyloučení úředních osob odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného podle § 14 odst. 2 správního řádu. Uvedené rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 15.3.2010, JID 45952/2010/KUUK, č.j. 1865/ZPZ/2009, ředitele Krajského úřadu Ústeckého kraje tak nelze považovat za rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 odst. 2 správního řádu, jak bylo již ostatně konstatováno i v rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 31.5.2010, č.j. 40852/ENV/10/986/530/10. Na tomto pochybení, kdy je navíc zřejmé, že napadené rozhodnutí bylo vydáno před pravomocným rozhodnutím o námitce podjatosti, nemůže nic změnit ani skutečnost, že později bylo vydáno řádné a pravomocné rozhodnutí o námitce podjatosti, neboť soud podle § 75 odst. 1 s.ř.s. přezkoumává napadené rozhodnutí ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Uvedené pochybení pak musí vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, byť o námitce podjatosti už bylo pravomocně rozhodnuto a nebude nutno vydávat nové rozhodnutí o této námitce.

Ze shora uvedeného vyplývá, že nesprávným užitím ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zatížil žalovaný svůj procesní postup vadou řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., která mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. V dalším řízení bude tak žalovaný povinen vydat nové rozhodnutí, ve kterém již bude zohledněno pravomocné rozhodnutí o námitce podjatosti žalobce. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem shora vysloveným v dalším řízení vázán.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 640,- Kč, která se skládá z částky 2.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 6 300,- Kč za 3 úkony právní služby po 2.100,- Kč poskytnuté právním zástupcem JUDr. Ondřejem Tošnerem (převzetí věci, podání žaloby, replika k vyjádření žalovaného, podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb), z částky 900,- Kč za s tím související tři paušály po 300,- Kč a z částky 1440,- Kč odpovídající DPH z částek mimo soudních poplatků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2. května 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová